

2) Καθαρίζω τι τοῦ κονιορτοῦ τινάσσων αὐτὸ Πόντ. (Ῥοφ. Τραπ.): Ἐπετίναξα τὸ χαλὴν Τραπ. Ἀποτίναξο τὸ γεργάν' Ῥοφ. Συνών. ἀποτοζώνω, ξεσκονίζω, τινάζω. 3) Καθαρίζω ἐντὸς κοσκίνου, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν Τηλ. Συνών. κοσκινίζω. 4) Τελειώνω τὸ τίναγμα, τὸν διὰ τιναγμοῦ καθαρισμὸν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ κττ. σύνηθ.: Δὲν ἀποτίναξεν ἀκόμη τὰ στρωσίδια.

5) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀνατινάσσομαι, οἷον ὑπὸ αἰφνιδίου ἀκούσματος, φόβου, νόσου κττ. ἢ καθ' ὕπνον Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Σαμοθρ. κ.ά.: Ἀπουτ'νάσο' ἡ-ῖ-ἄουστους κὶ πααμ'λᾶ (ἀποτινάσσεται ὁ ἄρρωστος καὶ παραμιλᾷ) Σαμοθρ. Τί ἔχ' τοῦ πιδὶ κὶ ἀπουτ'νάσο'; αὐτόθ. Τότε ἐφοβήθηκε τὸ πουλλὶ καὶ ποτινάχτηκε καὶ ἔφνε ἡ μιά του φτερούδα (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ.

ἀπότιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ῥοφ. Τραπ.) ἀπότ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀπότιγος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ῥοφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπότ'γους βόρ. ἰδιώμ. ἀπότιος Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπότιστος.

1) Ὁ μὴ ποτισθεὶς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ῥοφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ζῶα ἀπότιστα. Γαιδούρι ἀπότιστο κοιν. Τὰ χιτῆνᾶ ἀπότιστα εἶναι Τραπ. Ἀπότιγα εἶναι τὰ ζᾶ Κερασ. Ῥοφ. Χαλδ. Τὸ μωρὸν ἀπότιγον ἐν' Χαλδ. β) Ὁ μὴ ἀρδευθεὶς κοιν.: Κῆπος - χωράφι ἀπότιστο ἢ ἀπότιγο. Ἡ γλάστρα εἶν' ἀπότιστη. Δέντρα ἀπότιστα κοιν. Ἀπότιγα λάχανα Ἡπ. Τὸ 'χου ἀπότ'γου τοῦ τριφύλλ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Γαρουφαλῆ μου ἀπότιστη, ποῖος θενὰ σὲ ποτίση;

Ρόδ. 2) Ὁ μὴ ποθεὶς Πόντ. (Ῥοφ.): Ἀπότιγο ἐν' τὸ γάλα.

3) Ὁ μὴ πιὼν Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Ἡρῶα νησιτικὸς κὶ ἀπότιγος Μάν. Ξεκινήσανε νησιτικοὶ κὶ ἀπότιγοι νὰ πάνε 'ς τὴ δουλειὰ τους αὐτόθ. || Γνωμ. Πήγαινε 'ς τὴ βρύσι νὰ πιῇς καὶ νὰ γεμίσης, πήγαινε 'ς τὸ ξερολάγκαδο νὰ φύγης ἀπότιγος Λακων. β) Ὁ μὴ πιὼν ποτὸν οἰνοπνευματώδες Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Πόντ. (Ῥοφ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ἀπότιστος δὲ μορῶ νὰ τραγουδήσω Ἀρκαδ. Ἀπότιγος εἶμαι Τραπ. Χαλδ.

Πβ. ἀπιωτος, ἀποιος.

ἀποτιτσίνωμα τό, ἀμάρτ. 'ποτιτσίνωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτιτσινών-νω.

Μορφασμὸς τοῦ προσώπου ἐξ οἰασδῆποτε δυσαρρεσκείας ἢ ἀηδίας.

ἀποτιτσινών-νω Κύπρ. 'ποτιτσινών-νω Κύπρ. 'ποτιτσινών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιθ. τίττινος.

1) Μορφάζω ἐκ δυσαρρεσκείας ἢ ἔνεκα δυσαρέστου αἰσθήματος: Ἐφασεν ὄξινᾳ τῶν 'ποτιτσινών-νει. Εἶδεν με τὸ 'ἐποτιτσίνωσεν τὴν μουτσούναν του. 'Ποτιτσινών-νει, γιατί 'ἐν κάμνει χάζιν τὸ φασῖν. Ἐμεινεν 'ποτιτσινωμένος. 2) Ἀηδιάζω τι: Ὁ δεῖνα 'ποτιτσινών-νει τὸ φασῖν.

***ἀπὸ-τὸ** σύνδ. ἀπ'-τὴν Λέσβ. ἄπτο Καπ. (Οὐλαγ.) ἀστὸ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Χαλδ. κ.ά.) ἀστὲ Καπ. (Φάρασ.) ἀστὰν Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἀσσὸ Πόντ. (Χαλδ.) ἀσσο Καπ. (Τελμ.) ἀστοῦ Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.) ἀσσοῦ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀναφορικοῦ τό. Τὸ ἀστὸ, ἀστὲ καὶ ἀσσὸ πρὸ φων. γίνονται ἀστ', ἀσσ'. Τὸ ἀστὲ προσέλαβε τὸ ε ἐν συνεφορᾷ μετὰ ἐπομένου ρηματικοῦ τύπου ἀρχομένου ἀπὸ ε.

1) Ἀφότου (ἐν τῇ σημ. ταύτῃ πανταχοῦ τοῦ Πόντου μετὰ τὸ ρ. τῆς προτάσεως τίθεται συνήθως τὸ ἐπιρρηματ.

πρόσφυμα κῖαν') Λέσβ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἡ πύργους μας ἀπ'-τὴν ἀπόθανι ἡ μάννα μας ἡγριψι (ἀγρίεψε. Ἐκ παραμυθ.) Λέσβ. Ἀστὸ ἐτελείωσεν τ' ὁσχόλειον κῖαν' δουλείαν κ' εὔρεν (ἀφότου ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον δὲν εὔρεν ἐργασίαν) Χαλδ. Ἀστ' ἔρῃθᾶ κῖαν' ἀραεύω σε (ἀφότου ἦλθον σὲ ζητῶ) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀσσ' ἐγεννέθᾶ κῖαν' καλὴν ἡμέραν κ' εἶδα (ἀφότου ἐγεννήθην δὲν εἶδα καλὴν ἡμέραν) Χαλδ. Ἀστοῦ ἔρῃθεν ἀδὰ ἐνέσπαλεν τ' ὁσπίτ'ν αὐ' (ἀφότου ἦλθεν ἐδῶ ἐλησμόνησε τὴν οἰκογένειάν του) Τραπ. β) Ἀφοῦ Καπ. (Τελμ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀσσοῦ ἔφρες πία καὶ κρασὶν Τραπ. Ἀσσὸ κλαῖς καὶ ὑστερία κρούς κῖόλα (ἀφοῦ κλάψης καὶ κατόπιν χτυπᾷς κῖόλα) Κοτύωρ. Χαλδ. Ἀστοῦ κ' θέλεις νιό νὰ 'φτιάγω; (ἀφοῦ δὲ θέλεις τί νὰ κάμω;) Τραπ. Ἀσσοῦ ἐπείναςες φά (φάγε) αὐτόθ. Ἀσσοῦ θὰ ἔρῃθᾶ ἐτοίμασον τὸ τραπέζ' (ἀφοῦ θὰ ἔλθῃ κτλ.) αὐτόθ. Ἀστοῦ ἔξερεις ἀτο γιατί κ' ἔλεες μ' ἀτο; (ἀφοῦ τὸ ἔξερεις διατί δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες;) Χαλδ. Ἀστοῦ ἐσκότωσεν ἀτον κ' ὑστερία ἐπουθμάνεψεν (μετενόησε) αὐτόθ. Ἀσσὸ κ' ἐκ'σες με καλὰ ἔπαθες (ἀφοῦ δὲν μὲ ἤκουσες κτλ.) αὐτόθ. Ἀστ' ἐπῆγα ἐδέβα κ' ὑστερία ἐντῶκεν 'ς σὸ νοῦ μ' νιό θὰ ἔλεγα (ἀφοῦ ἀνεχώρησα ἐνθυμήθην ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἔλεγα) αὐτόθ. || Παροιμ.

Μ' ἔρχουσ'νε, σύντεκνε, κὶ ἀστ' ἔρῃθᾶς καλῶς ὥρισε (νὰ μὴν ἦρχεσο, σύντεκνε, ἀλλ' ἀφοῦ ἦρθες κτλ. Ἐπὶ ἀναγκαστικῆς φιλοφρονος ὑποδοχῆς ἀνεπιθυμήτου ἐπισκέπτου) Χαλδ. γ) Ἐπειδὴ Καπ. (Οὐλαγ.): Πολὺ κοιτᾷ ἄπτο ἦτον (ἐπειδὴ ἦτο πολὺ γέρον). 2) Ὄταν, ὁπότεν Καπ. (Φάρασ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστὰν ἔφτασεν ἀτον, ἐρώτεσεν ἀτον ποῦ πάει Ἀργυρόπ. Ἀστ' ἔρῃθᾶ ἐγκ' ἀτο (τὸ ἔφερα) Κοτύωρ. Ἀστοῦ πᾶς, δὸς μ' ἀ (δῶσε μοῦ το) αὐτόθ.

ἀποτόζωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοζώνω.

Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τοῦ ἀποτοζώνω. Συνών. ξεσκόνησμα.

ἀποτοζώνω Πόντ. (Ῥοφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. τοζώνω.

Τινάσσω τι πρὸς καθαρισμὸν ἀπὸ τοῦ κονιορτοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐπειτόζωσα τὰ λώματα μ' Τραπ. Ἀποτόζωσο τὰ θέᾶ σ' Ῥοφ. Συνών. ἀποτινάζω 2, ξεσκονίζω, τινάζω, ἀντίθ. τοζώνω.

ἀπότοιχος ὁ, Κύνθ. Μύκ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀπότ'χος Μύκ. ἀπότοιχο τό, Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. τοῖχος.

1) Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῖχου μάλιστα ἀγροτικοῦ Κύνθ. Μύκ. Πάρ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 2) Θέσις ὑπὲρ τοῖχον ἢ καὶ ἀλλαχοῦ προστατευτικὴ ἀπὸ βροχῆς Μύκ.: Ἐτσεῖ λοιπὸν τὸν ἡπιασε μὴ βροχὴ τσαὶ πάει 'ς ἕναν ἀπότοιχο τσαὶ στέτσεται ὡς ν' ἀποβρέξῃ (ἐκ παραμυθ.)

ἀποτοιχώνομαι Ἰων. (Κρήν.) Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοιχος.

Κρύπτομαι ὀπισθεν τοῖχου ἐνθ' ἄν.: Φύγε ἀποτοιχώσου Χίος Ὁ δεῖνα ἀποτοιχώθηκε - εἶναι ἀποτοιχωμένος αὐτόθ.

ἀποτόκι τό, ἀμάρτ. 'ποτόκι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Χάλκ. κ.ά. 'πουτόκ' Σάμ. 'ποτότιν Κύπρ. 'κοτότιν Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο. Ὁ τύπ. 'κοτότιν εἶχει τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἴσως κατ' ἐπίδρασιν τοῦ κόττι.

1) Ἀπότοκο 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐπιασε 'ποτόκι (ἐπὶ τοῦ συχνάζοντος εἰς ὠρισμένον μέρος) Ἀνδρίτσ. 2) Μέ-

ρος κοῖλον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν λιμνάζοντα ὕδατα, ὥρος τελματώδης Σάμ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Τριφυλ.)

ἀποτοκίζω ἀμάρτ. ἴποτοκίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο.

Ὑπενθυμίζω εὐεργεσίαν πρὸς ὄνειδισμόν (οἶονεὶ διαλαλῶν αὐτὴν ὡς ἡ μετὰ τὴν ὥστοκίαν κακκαρίζουσα ὄρνις): Κάθα ὥρα καὶ σιμὴ μου ἴποτοκίζει ἐκείαν ποῦ μου ὄδωκε δῖπέρουσι. Γύρισέ του τα πίσω νὰ μὴ ἴροικῶ νὰ σοῦ τὰ ἴποτοκίζη. Συνών. ἰδ. ἀναγορεύω 2, ἀναγορίζω.

ἀποτόκιμα τό, ἀμάρτ. ἴποτόκιμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοκίζω.

Ὑπενθυμίζω εὐεργεσίας πρὸς ὄνειδισμόν: Δὲ θέλω πρᾶμα ἀπὸν τὰ χέρια του, γιατί σὲ λίγο θὰ κινήσῃ τὰ ἴποτοκίσματα.

ἀποτοκιστής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἴποτοκίστρα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτοκίζω.

Θηλ., ἡ ὕπενθυμίζουσα γενομένην εὐεργεσίαν: ἴποτοκίστρα ναι καὶ δὲ θέλω πρᾶμα ἀπὸν τὰ χέρια τῆς. Συνών. ἀποχτυποῦ.

ἀπότοκο τό, Ἄμοργ. Ἄνδρ. Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κρήτ. (Σητ.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Περιδ. ἀπότικο Κῶς Νίσυρ. ἴποτοκο Κρήτ. Πελοπ. ἀπόκοιτο Ἀνάφ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Κέως Κρήτ. Μύκ. Νάξ. (Βόθρ. Γαλανᾶδ. Κορων. Χαλκ.) Σῦρ. κ.ά. ἀπότοκος ὁ, Λέρ. ἀπότουκος Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπότοκος = ὁ ἐκ τινος γεννώμενος, προερχόμενος. Τὸ ἀπόκοιτο ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ κόττα.

1) Τὸ ἐν τῇ φωλεᾷ τῆς ὄρνιθος διαρκῶς μένον φόν δια νὰ προσελκύεται αὐτὴ καὶ νὰ γεννᾷ ἐκεῖ καὶ οὐχὶ ἀλλαχοῦ (πολλάκις ἀντὶ τοῦ δύναται νὰ τεθῇ ἄλλο παρόμοιον πρᾶγμα, οἶον λευκὸς λίθος, λευκὸν κρόμμυον, λευκὸς σάπων κττ.) ἐνθ' ἄν.: Χωρὶς ἀπόκοιτο δὲ γαθίζει ἡ ὄρνιθα νὰ κάμῃ τ' ἄβγὸ Κρήτ. Ἡφῆκε ἀπότοκο 'ς τὴν φωλεὰ γιὰ νὰ μπῇ ἡ ὄρνιθα νὰ κάμῃ τ' ἄβγὸ Σητ. Συνών. ἄβγομάνα 3, ἄβγότοκο, ἀποτόκι, ἀποφώλι, πρόσαβγο, προσφώλι, πρόσφωλος, φώλι, φωλίτης, φῶλος.

2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν φόν Ἄνδρ.

***ἀπότοκος** ἐπιθ. ἀπόκοιτη ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπότοκο.

1) Ὅρνις ἡ ὁποία ἔπαυσε νὰ γεννᾷ. 2) Ἡ τελευταία γεννηθεῖσα θυγάτηρ.

ἀπότολμα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 23.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπότολμος. Τύπ. ἀπότορμα μεσν. παρὰ Μαχαιρ. 1,580 (ἐκδ. RDawkins).

Μετὰ τόλμης, ἄνευ δειλίας: Ποίημ.

Τὸ φοβερὸν κλειδὶ δὲν ἔπιασα κι ἀκόμα δὲν ἄγγιξα δειλὰ ἢ ἀπότολμα τὴν πύλην ποῦ φέρνει 'ς τῆς ζωῆς τ' ἀγνώριστα Ἐλευσίνα

ἀποτολμιά ἡ, ἀμάρτ. ἴποτολμιά Κύπρ. ἴποτορμιά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀποτολμία, παρ' ὃ καὶ ἀποτορμία. Πβ. Μαχαιρ. 1,360 (ἐκδ. RDawkins) «θωρῶντα οἱ Γενουβίσοι τὴν ἀποτορμίαν τοῦ παιδίου ἐπροσδέκτησάν τον πολλὰ καλά».

Τὸ νὰ τολμᾷ τις, τόλμη. Συνών. ἀποκότῃσι, ἀποκοτμά.

ἀπότολμος ἐπιθ. Κύπρ. — ΚΠαλαμ. ἴαμβ. καὶ ἀνάπ. 3

39 — Λεξ. Βλαστ. ἴποτολμος Κύπρ. ἀπότορμος Κύπρ. ἴποτορμος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπιθ. ἀπότολμος = ἄτολμος. Τὸ ἀπότορμος καὶ μεσν.

1) Τολμηρὸς Κύπρ. — ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.: ἴασμ.

Ποιὸς ἐν' ἄξις τῶι ἀπότορμος νὰ πᾶ' νὰ τῆς συντύθῃ;

Κύπρ. — Ποίημ.

Σὰν ἀπὸ χέρι ἀπότολμο | ξεχωριστοῦ τεχνίτη

φανταστικὸν σὰν ἄνλο | δείχνεται κάθε σπῖτι

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 16 (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἂν ἦτον τόσα ἀπότολμος νὰ τοὺς ἀντιμύλῃ, | εὐτὺς χάμω τὸν ἔρριπταν, πολλὰ τὸν τιμωροῦσαν» καὶ Μαχαιρ. 1,14 (ἐκδ. RDawkins) «τοῦτον τὸ χαρτὶν μας . . . βουλλωμένον ἔχε το εἰς φύλαξιν εἰς καλὸν τόπον καὶ μηδὲν εἶναι τινὰς ἀπότορμος νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἢ νὰ τὸ διαβάσῃ». Συνών. παράτολμος. 2) Ταχύς Κύπρ.: ἴασμ.

Πκοιὸς ἐν' καλὸς τῶι γλήρορος νὰ φτάσῃ τὴν τθυράν του;

— Ἐγὼ 'μ' ἄξις τῶι ἀπότολμος νὰ φτάσω τὴν τθυράν μου (λέγει ὁ ἵππος).

Ἄν ἐν' ὁ μαῦρος σου καλὸς, φτάν-νεις του ποῦ τοὺς στρών-νουν, εἶδ' ἐν' ὅν' ποῦ τοὺς ἴποτορμους, φτάν-νεις ποῦ στεφανών-νουν.

ἀποτολμῶ Ἡπ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 179 ἴποτολμῶ Κύπρ. ἀποτορμῶ Κύπρ. ἴποτορμῶ Κύπρ. ἀποτολμίζω Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἀποτολμῶ. Τὸ ἀποτορμῶ καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,76 (ἐκδ. RDawkins) «νὰ μὲν ἀποτορμοῦν . . . νὰ φεύγουν».

Ἐπιχειρῶ τι μὲ τόλμην ἢ τολμῶ πέραν τοῦ δέοντος ἐνθ' ἄν.: ἴασμ.

Σῶπα, σῶπ', ἀφεντάκι, δὲν ἀποτολμῶ,

γιατ' εἴμ' ἀντὶ τοῦ γυναιῖκα καὶ χωρίζουμαι

Ἡπ.

Ἄς ἔρτῃ ὁπκοῖος ἴποτολμᾷ νὰ μὲ κακολογήσῃ

Κύπρ. — Ποίημ.

Δοξάζω τὸ κορμὶ ποῦ ἀποτολμάει . . .

θεῖκα νὰ μετρηθῇ μὲ τὴν γαλήνη | τῶν ἀγαλμάτων

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπότομα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπότομος.

1) Ἀποτόμως, αἰφνιδίως: Ἐκοψε ἀπότομα τὴν μιγά. Ἀλλάξε ὁ καιρὸς ἀπότομα. Μ' ἔπιασε ἀπότομα ἡ βροχή. Σηκώθηκε κ' ἔφυγε ἀπότομα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφνα.

2) Μεταφ. μὲ τρόπον σκαιόν, τραχύν: Τοῦ εἶπε - τοῦ μίλησε - τοῦ φέρεθηκε ἀπότομα.

ἀπότομος ἐπιθ. λόγ. κοιν. ἀποτόμ'ς Πόντ. (Ἀμισ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀπότομος. Ὁ τύπ. ἀποτόμ'ς ἐκ τοῦ μεταπλασμένου ἀποτόμης.

1) Ἀπόκρημνος κοιν.: Βράχος ἀπότομος. Βοννὸ ἀπότομο. Κατηφορὶα ἀπότομη. 2) Αἰφνίδιος κοιν.: Ἐκαμε τ' αὐτοκίνητο ἀπότομη στάσι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπάντεχος 1, ἄξαφνος 1. 3) Ὁ μετὰ βίας γινόμενος, βεβιασμένος ἔνεκα στενότητος χώρου καὶ τῆς κεκτημένης ταχύτητος κοιν.: Ἐκαμε τ' αὐτοκίνητο ἀπότομη στροφή. 4) Μεταφ. τραχύς, σκαιὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀνθρώπος ἀπότομος. Γυναιῖκα ἀπότομη. Τρόποι ἀπότομοι κοιν. Συνών. ἄβρωτος 3 β, ἀγενής, ἀγροίκητος Β 4, ἀγροίκος Ι 1, ἀνεύγενος, βάρβαρος, χωρεάτης, ἀντίθ. εὐγενής, εὐγενικός. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ φωνῆς σύνηθ.: Φωνὴ ἀπότομη.

